

Liz's Blog

Aflevering 4, 16 maart 2017

Oppas-oma

Toen de kinderen klein waren, vroegen we zo heel af en toe mijn moeder om op te komen passen. Gewoon, omdat we allebei op dezelfde tijd voor ons werk ergens moesten zijn, of omdat we dringend behoefte hadden aan wat quality-time-for-two om relatierimpeltjes glad te strijken, of simpelweg even te genieten van elkaars gezelschap.

“Ik ben geen oppas-oma” riep mijn moeder dan, nog voordat we het verzoek konden uitspreken, om meteen erachteraan te zeggen dat het natuurlijk prima was, hoe laat (of hoe vroeg) ze er dan precies moest zijn, en dat ze dan ook nog wel voor het eten zou zorgen. “Alleen voor noodgevallen” was haar adagium, maar gelukkig was haar definitie van een noodgeval aanzienlijk breder dan in de omschrijving van Van Dale, zodat ongeveer iedere ongewone situatie tot de werkingsfeer gerekend kon worden.

Toen onze Liz vlak na de geboorte er blijk van leek te geven het moederschap niet te ambiëren, hadden we dan ook heel even de stille hoop dat oma Jane een deel van deze taken over zou nemen. 11 pups om de drie uur voeden en verzorgen: hoewel het niet met zoveel woorden in Van Dale staat, zijn we het er snel over eens: als het woord “noodgeval” niet bestaan zou hebben, zou het voor deze situatie zijn uitgevonden. Dat de inzet van Jane voedingstechnisch niet zomaar mee zou vallen, is logisch, maar het emotionele deel en de lichamelijke verzorging hadden we haar toch wel toevertrouwd, temeer omdat ze als moeder zelf het toonbeeld van zorgzaamheid was.

Niets van dat alles.

Het is niet zo dat ze de pups geen blik waardig keurt. Een paar keer per dag loopt ze langs de werpkist, en als wij dan toevallig eens een pup onder haar neus houden, dan snuffelt ze er voorzichtig aan, om vervolgens schielijk het hazenpad te kiezen: alsof ze wil zeggen, "die tijd heb ik gehad, geen polonaise meer aan mijn lijf". Eigenlijk lijkt ze minder op de oma van de kinderen dan wij zouden willen. Maar als emotionele mensen verbinden wij graag altijd emotionele wensen aan dieren en geven ze menselijke karakters. En soms hebben ze ook menselijke karakters. Dus in dit geval dan weer ook zo'n Jane die aangeeft; ik ben met pensioen mijn tijd is geweest, ik weet wel leuker dingen om te doen, dan 11 veeleisende poepende en plassende kleinkinderen te verzorgen.

En gelukkig heeft Liz deze taak prima opgepakt. Plas en poep wordt al steeds meer, maar ze maakt het keurig schoon. Als we de pups even uit de bak pakken voor weeg en schoonmaakwerkzaamheden houdt Liz alles nauwlettend in de gaten, geen piepje ongehoord en als oma Jane komt kijkt ze even op en lijkt te zeggen; dit zijn nu mijn kinderen mams, jouw tijd is geweest.

Lieve groet

Hans en Susan

